

LOUŇOVICKÝ ZPRAVODAJ

OSLAVOVÝ

Vydává obecní úřad Louňovice ■ Leden 2007 ■ Cena 20 Kč

1/2007

Vážení spoluobčané,

dostává se Vám do rukou první číslo „Louňovického oslavového zpravodaje“, vycházejícího u příležitosti březnových oslav 600 let od první zmínky o obci. Obec se rozhodla toto své významné výročí pojmout v širším rozsahu a oslavy pořádat formou celoročního programu. V červnu mimo to oslavují kulatých 80 let také fotbalisté Slavie. Zpravodaj bude v průběhu roku vydán v počtu pěti čísel – lednovém, březnovém, červnovém, zářijovém a listopadovém. Jeho hlavním úkolem bude referovat o proběhlých akcích a upozorňovat Vás na připravované akce. Měli byste zde ale najít i různé zajímavosti z historie a současnosti obce.

Doufáme, že prvotinu zpravodaje příznivě přijmete. Rádi bychom Vás na tomto místě vyzvali ke spolupráci na jeho tvorbě. Byť je zpravodaj určen zatím jen k epizodní roli, není vyloučené jeho případné pokračování v podobě stálého místního periodika.

Redakce

HISTORICKÝ ÚVODNÍK

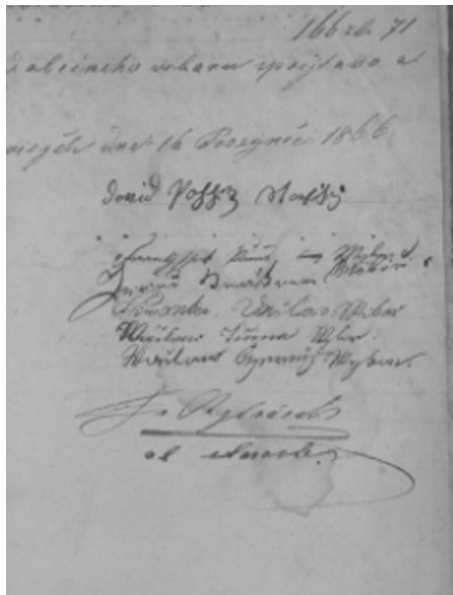
Od občiny k zasedačce

Termíny obec a ves nám často splývají v jeden obsah, kterým označujeme určitou sídelní lokalitu. Přestože etymologické významy slov obec (ve smyslu spolku, společnosti) a ves (vše, celek) – oba jsme si přinesli ze slovanské pravlasti – nejsou stejné, přímo spolu souvisí. Pro středověkého zemědělce areál vesnice znamenal skutečně „vše“, tvořil jemu důvěrně známý „svět“, který opouštěl jen v určitých případech. „Svět“ ve kterém nalezl díl půdy, půdy patřící sice vrchnosti, ale kterou za určitý plat dědičně užíval. Na pastvu však dobytek posílal „na obec“ – na obecní pastvinu – „občinu“, která byla všem hospodářům ze vsi společná a právo k ní neměla ani vrchnost. Byla nedílnou součástí suverenity vesnické komunity a později i obce - instituce.

Nejstarší nám známý systém vrchnostenské správy pochází z dob tehovského panství. Desítku vesnic tehdy z tehovského hradu spravoval purkrabí a panství bylo rozděleno na dva díly: tehovský a mukařovský, kde sídlili jím jmenovaní rychtáři. Louňovice spadaly pod mukařovského. Rychtář ostatním poddaným zprostředkoval styk s purkrabím a vrchností, svědčil při dědických a kupních převodech, dohlížel na odvádění peněz, naturálií a řešil drobné pře.

Tento stav pozměnila integrace malého tehovského panství do velkostatku Kostelec n.Č.l. ve druhé polovině 16. století. Louňovice tehdy organizačně připadly pod vyžlovskou rychtu, ke které pak patřily až do zrušení poddanství. To již byly vedeny tzv. gruntovní knihy, v nichž se činily jednotlivé majetkové zápisy. Výroční jednání rychty se odehrávala pravidelně přímo v městě Kostelci, kde na zámku sídlila i správa panství. Vzrůst významu robotní práce a potřeba zástupce obce, jako dalšího článku správy, možná již tehdy předpokládala jednatele vesnické komunity – s největší pravděpodobností vybraného z pětice držitelů louňovických usedlostí. Počátkem 17. století je doložena i obecní pastouška – domek, užívaný zpravidla hospodáři určeným a vydržovaným pastýřem. Organismus obce ale nedlouho poté ochromilo částečné zpustnutí za třicetileté války. V historických materiálech je tak poprvé místní představitel – „konšel“, zmíněn až roku 1674. Urbář panství, tzv. Zlatá kniha, o tři roky později konstatuje: „Konšel v té vsi je nyní ku pomoci Právu a Rychtáři Vyžlovskému“. Roku 1731 jej známe i jménem, nepocházel ale z obce – louňovickým konšelem byl tehdy vyžlovský sedlák Pavel Trpálek. Naposledy se jako konšel uvádí Václav Tyngl (1768), jeden z hospodářů ve vsi.

Dosavadní informace tedy zachycují pouze vyjimečně zmíněné zástupce obce u vyžlovské rychty. Vesnici tvořilo na pře

Podpisy zastupitelů v „Oučetní knize“, rok 1866 (Soka Praha-východ, Přemyslení).

lomu 17./18. století stále jen pět hospodářství. Teprve obnova pastoušky a znovuzavedení funkce obecního pastýře v první třetině 18. století, naznačují počátky samostatných aktivit obce. O vlastní volené samosprávě lze ale mluvit až po vydání josefské berní reformy roku 1785. Tehdy vznikla berní obec Louňovice zastupovaná rychtářem, kterému pomáhali dva „volenci“ z obce a jeden zástupce vyžlovské rychty. Vznik berní obce totiž neznamenal zánik podřízení vyžlovské rychtě, ta zůstala mezičlánkem vrchnostenské správy až do roku 1850. K roku 1788 se můžeme seznámit s prvním louňovickým rychtářem Václavem Šindelářem. Rychtář vystupoval za obec jen vyjimečně, významný byl ale jeho místní význam, odrážející se například častým volením rychtáře a rychtářky za kmotry dětí selských sousedů, postupně přibývajících domkářů i prostých nádeníků. K ruce měl rychtář „obecního slouhu“, někdejšího pastýře, který vyřizoval drobné úkoly a udržoval styk s okolím („poselákoval“). Nejdéle rychtářoval Václav Chytráček, při odchodu z funkce sedmasedmdesátiletý kmet. Posledním rychtářem byl od roku 1832 vůbec nejdéle sloužící představitel obce, Josef Sus, po vzniku obecní samosprávy roku 1850 zvolený prvním obecním starostou. Byl také asi nejmladším rychtářem v dějinách obce – při zvolení mu bylo pouhých 28 let. Josef Sus již stál po zrušení vazeb na vrchnost v čele nové, samostatně vystupující a hospodařící obce.

Po roce 1850 Louňovice patřily pod okres (hejtmanství) Český Brod. Do roku 1919 patřila k Louňovicím jako osada i obec Vyžlovka, starosta spojených obcí se vybíral střídavě z Louňovic a Vyžlovky.

Každá ze vsí měla svého „místního představeného“ – voleného starostu a dva „radní“, kteří byli obklopeni pětičlenným sborem zastupitelů – „výborů“, mezi nimiž se postupně začínali objevovat i domkáři, stojící na společensky nižší úrovni. Starostou byl ale vždy sedlák, jak vyplývalo z dosud agrárního charakteru vesnice. Většinu záležitostí zpočátku vyřídil starosta s radními, zastupitelstvo se svolávalo zprvu jen dle potřeby, počátkem 20. století již pravidelněji, alespoň 1x měsíčně. Hlavním tématem schůzí býval roční rozpočet a vyúčtování – z řad zastupitelů pocházel jmenovaný obecní pokladník. Zpočátku se možná schůzovalo u starosty, později v místnosti obecní pastoušky, kde byly v obecní almarce uschovávány obecní knihy a důležité dokumenty. O svém hospodaření obec začala vést roku 1866 „Oučetní knihu“, od roku 1906 se vedly také záznamy z již pravidelnějších schůzí zastupitelstva. Vedle obecního slouhu, který mimo drobnou údržbu v obci a vybubnovávání vyhlášek vyřizoval i poštovní styk s úřady (chodil do Vyžlovky, Kostelce či Brodu), se již můžeme setkat s různými drobnými funkcemi, vykonávanými za menší roční plat. Šlo o ponocného, krátce byla obsazena funkce zvoníka (1871) – ta později přešla na obyvatele pastoušky – občas se setkáme s obecním hajným či lesním dozorcem (většinou ale obec za dozor platila knížecímu hajnému), od obecního slouhu se někdy oddělovala úloha obecního posla. Obec ve druhé polovině 19. století překročila své středověké rozměry, z dřívější obecní pastviny vznikala horní náves a dosavadní hospodáře – rolníky doplnila usazená nádenická i řemeslnická skupina obyvatel. Ostatní obecní pastviny a roku 1878 s knížetem směněný a odlesněný les U Hájovery se postupně proměňovaly v nájemná políčka domkářů, obec dále hospodařila se svým lesem, třešňovkami, od roku 1908 provozovala pro místní potřebu menší lom. Získané prostředky putovaly především na opravy cest, studní, pastoušky, podporován byl hasičský sbor, ale peníze mířily také na mukařovskou školu a faru, vypomáhalo se školným za chudé, přilepšením starým, chudým či nemocným.

Po vzniku Československé republiky (1918) již bylo vedle starosty, jeho náměstka a dvou radních, kteří tvořili obecní radu, voleno 9 zastupitelů. Zasedání byla častější, rozhodnutí obecní rady zpravidla komentovala finanční komise a jako poslední je schvalovalo zastupitelstvo. Mimo důležitou finanční komisi, existovala ještě komise stavební, školská a osvětová. Počet mandátů do zastupitelstva ovlivňovaly volební výsledky jednotlivých politických stran. V Louňovicích mírně převažovala podpora sociálně

demokratické strany, soupeřící v počtu hlasů s komunistickou stranou a třetí významnější byli republikáni - agráři. V čele obce tak stáli obchodníci, podnikatelé, ale i kameník, v pozadí zůstali rolníci. Prvorepublikové období vytrhlo obec z agrárních kořenů, ve velkém začala parcelace obecních pozemků, posléze i přeměna části obecních polí na stavební parcely, parcelovala se i rolnická půda. V letech 1921-45 vyrostla stovka novostaveb, třetina ze 153 domů roku 1945 byly ale sezónní vilky. Relativně jen nevýrazně tak stoupl počet stálých obyvatel (z 317 na 379 k roku 1950). Dovršení snah o přetvoření Louňovic v prestižnější rekreační oblast (jako např. Jevany) však bránil nedostatek prostředků. Přesto došlo k rozšíření a zkvalitnění místních komunikací, navázání autobusového spojení s Prahou, elektrifikaci a zavedení osvětlení. Roku 1936 byla na místě pastoušky vystavěna nová budova obecního domku i s místnostkou obecní úřadovny (část se stala hasičskou zbrojnicí, dále zde byly 2 bytové jednotky). Bez výrazných změn tento stav trval i za protektorátu.

Po květnu 1945 byl po krátké existenci Revolučního národního výboru ustaven Místní národní výbor v čele s předsedou, dvěma náměstký a 9 zastupiteli. V Louňovicích byl řádně ustaven až napodruhé, když byly přizvány všechny strany dle výsledků předválečných voleb. Zřízeny byly komise finanční, zásobovací a zemědělská, později přibyla bytová a bezpečnostní. S proměnou politické situace po roce 1948 se ale zvýšila závislost MNV na nadřazených orgánech (od roku 1949 Okresní národní výbor Říčany), do činnosti zasahoval Akční výbor Národní fronty a Vesnická organizace KSČ. V lednu 1949 tak musela řada zastupitelů - „poslanců“ - opustit pětice nekomunistů. Měnila se i sama struktura výboru. Radu již tvořila mimo předsedy MNV čtveřice předsedů („referentů“) jednotlivých komisí (finanční, zemědělské, vyživovací, kulturní), jejichž členy tvořili další obyvatelé obce. K roku 1952 přibyla funkce tajemníka, který na sebe soustředil větší část výkonných pravomocí i administrativní agendy a byl šestým členem rady. Na obecním úřadě měl samostatnou místnost, kde 2x týdně úřadoval pro veřejnost. Zaměstnancem MNV se ve vedlejším pra-

Tajemník MNV T.Ženíšek a předseda bytové komise J.Kurel před budovou MNV, 1963.

covním poměru stal(a) účetní, nahrazující dosavadní pokladníky. Od poloviny 50. let se v zastupitelstvu začaly stabilně objevovat i ženy. Rada zasedala 1x týdně, zastupitelstvo „plénium“ se scházelo 1x měsíčně. Několikrát do roka se konala veřejná plenární zasedání, která obvykle mimo obecní záležitosti seznamovala s vnitrostátní a mezinárodní situací (nechyběli zde zástupci ONV).

Veškerá činnost ve vsi byla centrálně organizována, ať šlo o zásobování obchodu, průběh zemědělských prací v JZD, brigád, sportovních, zábavních i společenských aktivit. V menší míře probíhala výstavba rodinných domů, aktuálnější byla bytová politika v obsazených vilkách. Podařilo se založit JZD, udržet provoz obchodu „Jednoty“, zřídit mateřskou školu a pobočku národní školy (do roku 1962), údržbářské středisko, modernizovat zestátněné kino, vybudoval se hřbitov, zaveden byl rozhlas. Neprašnou asfaltovou vozovku dostávaly ulice, budovaly se chodníky a dešťová kanalizace. Obec,

závislá na příspěvcích z plánovaného hospodářství, většinu akcí prováděla brigádně – „svépomocí“. Mezníkem bylo i zařazení Louňovic do pražské rekreační oblasti a od konce 50. let výstavba nakonec téměř 350 víkendových chat.

V 70.-80. letech se aktivity MNV oproti předchozímu období poněkud snížily, úřadovna MNV se přesunula zprvu do místností zrušené školy a školky (tzv.baťovna), poté obsadila horní patro rozšířeného kulturního domu (dnes hostinec U Huberta), zpět na své původní místo se vrátila roku 1991. Byly realizovány větší projekty v akci „Z“ – stavba samoobsluhy, mateřské školky a vystavěna byla vodárna Na Dolách, napájející hlavní vodovodní řád ve vsi (s pouze 10 přípojkami).

Po roce 1990 byl Místní národní výbor Louňovice opět přejmenován na Obecní úřad Louňovice. V čele devítičlenného zastupitelstva dnes stojí starosta, jmenován je zástupce starosty (místostarosta). Ustaveny jsou komise finanční, stavební, místního hospodářství, kulturní a školská, revizní. Zastupitelstvo se schází 2x do měsíce, několikrát do roka se koná veřejné zasedání. Aktivity OÚ výrazně stouply, obec postupně získává moderní infrastrukturu (vodovod, kanalizace, čistírna, chodníky), na obecních i soukromých pozemcích vznikají desítky nových domů. Nárůst počtu domů a obyvatel je obzvláště markantní v posledních letech (2001: 209 domů a 389 obyvatel – 2006: 318 domů a 657 obyvatel). Narůstající administrativní agenda dala vzniknout kanceláři, kde nyní působí 2 úřednice a účetní. Obecní úřad dále zaměstnává technického a ekonomického poradce a zaměstnance pro údržbu a úklid obce. V roce 2004 prošly již nevyhovující prostory budovy OÚ celkovou rekonstrukcí, která dala vzniknout samostatné zasedací místnosti a kanceláři s větší kapacitou.

Zdlouhavý a ne vždy jednoduchý vývoj kdysi malé agrární vesničky, za kterou vystupovali jako „obec“ zdejší hospodáři, volící ze svého středu rychtáře, po vzniku samosprávy starostu, se nyní po různorodých změnách 20. století pod vedením obecního zastupitelstva stává zcela novým, moderním, urbanistickým celkem nedaleko Prahy, získávajícím svou novou podobu.

ok

Seznam představitelů obce

ŠINDELÁŘ Václav (čp.2)	1788	ZVĚŘINA Václav (čp.21)	1903-1905	KRÁL Emanuel (čp.79)	1952-1953
BUDSKÝ Jan (čp.4)	1791	MATYS Jiří (čp.19)	1905-1909	VÁŇA František (čp.96)	1953-1960
CHYTRÁČEK Václav (čp.8)	1792-1812	ČERMÁK Alois (čp.27)	1909-1912	HEJL Josef (čp.101)	1960-1964
PAČES Jan (čp.3)	1813-1824	POKORNÝ Josef (čp.8)	1913-1918	PETRŽELA Miroslav (čp.79)	1964-1973
ŠINDELÁŘ Václav (čp.5)	1826-1832	MATYS Jiří (čp.3)	1919-1925	HEJL Josef (čp.101)	1974-1979
SUS Josef (čp.11)	1832-1857	BURIAN Josef (čp.43)	1926-1931	KRÁL Emanuel (čp.79)	1979-1982
CHYTRÁČEK František (čp.8)	-1866	TŮMA Václav (čp.34)	1932-1934	NÁJEMNÍK Vladislav (čp.125)	1983
ŠINDELÁŘ Jan (čp.5)	1867-1868	HENC Jan (čp.33)	1934-1943	DIVIŠ Václav (čp.112)	1983-1987
PAČES Matěj (čp.12)	1868-1870	TŮMA Václav (čp.71) - RNV	1945	MINAŘÍK Josef (čp.65)	1987-1990
PIVOŇKA Václav (čp.1)	1875-1880	HENC Jan (čp.33)	1945	ČADIL Pavel (čp.161)	1990-dosud
ŠINDELÁŘ Josef (čp.29)	1882-1885	KOLÁTOR Jan (čp.59)	1946-1949		
CHYTRÁČEK Josef (čp.16)	1896-1898	KASAL Jan (čp.18)	1949-1952		

Fotokopie domovského listu z roku 1920.

Domovskou příslušnost (právo) získával občan buď po rodičích nebo jí nabýval po 10 letech pobytu v obci, tzv. přijetím do obce, po rozhodnutí obecního zastupitelstva. Nesměl však být během této doby trestán ani žádat chudinskou podporu. Z domovské obce poté měl nárok na případnou podporu. Zavedena byla roku 1863 a platila do roku 1949, (poskytl L. Matys).

Republika Československá
Království České. Číslo *27*

Politický okres: *Asky Brod*

**DOMOVSKÝ
LIST**

jímžto obec *Lounovice*

 potvrzuje, že
Matys František
Kovář

Zaměstnání: *Kovář*

Rok narození: *1897*

Stav: *svobodný*

má v této obci právo domovské.

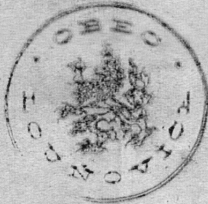
V Lounovicích dne 26 září 1920

Vlastnoruční podpis:

František Matys

Josef Burian
radní.

Jaroslav Matys
starosta.

NOVÉ SLOŽENÍ OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA

Ve dnech 21. a 22. října 2006 proběhly volby do zastupitelstva obce Louňovice, z nichž vzešlo nové vedení naší obce. Pět ze členů zastupitelstva bylo do své funkce zvoleno poprvé. Zvoleni byli v následujícím složení:

Starosta - Ing. Pavel Čadil (61)

Pochází z Louňovic, kde jeho rodina žije již po mnoho generací. Vystudoval Vysokou školu zemědělskou, kde krátce učil, 20 let pracoval v zemědělských podnicích. Od roku 1990 osoba samostatně výdělečně činná. Ženatý, žije v obci s manželkou, má 3, již dospělé děti.

Od roku 1981 působil po dvě volební období ve finanční komisi MNV. Od roku 1990 je páté volební období starostou obce.

Místostarosta – Jan Henc (45)

Pochází z Louňovic, má střední odborné vzdělání a je spolumajitelem firmy HPH v Louňovicích. Činovník TJ Slavia Louňovice. V obecním zastupitelstvu od roku 2006, zvolený zástupcem starosty obce.

Ing. Tomáš Doležal (35)

Pochází z Prahy, po vystudování fakulty elektrotechniky na ČVUT je zaměstnán v telekomunikační firmě. V obci žije od roku 2003 s manželkou a 3 dětmi. V obecním zastupitelstvu od roku 2006, působí v komisi místního hospodářství.

Ing. František Lebeda (45)

Pochází z Louňovic, vystudoval Vysokou školu elektrotechnickou, podniká v oboru výpočetní techniky (firma LASCO v Louňovicích). Ženatý, 2 děti. V obecním zastupitelstvu od roku 1998, je předsedou finanční komise.

Ing. Josef Řehák (47)

Pochází z Louňovic, vystudoval lesnickou fakultu Vysoké školy zemědělské a působí jako ředitel lesní správy. Ženatý, 2 děti. V obecním zastupitelstvu od roku 1994, v současnosti předseda stavební komise.

Ing. Oleg Svatoš (27)

Pochází z Louňovic, vystudoval Vysokou školu ekonomickou, kde v současnosti vyučuje. Svobodný.

V obecním zastupitelstvu od roku 2006 předsedou v kontrolní a revizní komise.

Dagmar Šustová (38)

Pochází z Ústí nad Labem, ekonomka, samostatně podnikající. V obci žije od roku 2003.

V obecním zastupitelstvu od roku 2006, Je členkou stavební komise.

Petr Toman (33)

Narodil se v Praze, od mládí žije v Louňovicích.

Vystudoval Střední odbornou školu, samostatně podniká.

V obecním zastupitelstvu od roku 2006 jako kulturně-sportovní referent.

Mgr. Lenka Uzlová (29)

Narodila se v Praze, od mládí žije v Louňovicích. Vystudovala Právnickou fakultu UK, v současnosti koncipientka - advokátka. Svobodná.

V obecním zastupitelstvu od roku 2002 nyní jako předsedkyně kulturní a školské komise.

ou

ROZHOVOR

Se starostou obce, Ing. Pavlem Čadilem

Louňovický starosta Pavel Čadil v roce 2005 oslavil kulaté šedesátiny a v říjnu byl popáté zvolen do funkce starosty obce.

Položili jsme mu jej několik otázek z jeho veřejného i soukromého života.

Pane starosto, jaký je Váš vztah k Louňovicím?

Narodil jsem se v Louňovicích a jsem patriotem. Předci naší rodiny zde žili nepřetržitě více než 200 let a mám tedy i vůči nim určitou povinnost snažit se pro rodinou vesnici něco udělat.

Když jsme u toho, jeden z Vašich předků byl v obci dokonce prvním starostou. Cítíte v tom nějaký odkaz, poslání, nebo si tohoto faktu nevšímáte?

Všímám si toho. Skutečnost, že mohu stát tak dlouho v čele obce po dlouhých letech, kdy moji předkové a řada příbuzných byli z vlivu na dění v obci vyřazeni je pro mě zavazující.

Kolik let už pracujete v obecním zastupitelstvu?

Od r 1981 jsem dvě volební období v tehdejší MNV byl ve finanční komisi a od r. 1990 dosud, tedy páté volební období zastávám post starosty obce.

Co očekáváte od nově zvoleného, dá se říci „omlazeného“, zastupitelstva a jaké jsou plány OÚ do blízké budoucnosti?

Od nových zastupitelů očekávám trvalý zájem o to pomoci řešit problémy Louňovic a jejich obyvatel. Věřím, že stejně tak jako tomu bylo v minulých zastupitelstvech vytvoříme pracovitou partu, která splní očekávání.

Co se Vám ve Vaší budoucí práci jeví jako největší problém?

Problémů je více, od zajištění financování přes rozhodnutí čemu dát prioritu až po zajištění realizace, ale věřím, že se nám

bude podobně jako v minulých letech dařit.

Máte nějakou představu o tom, jak bude obec vypadat v příštím desetiletí?

Byl bych rád, kdyby se podařilo dobudovat základní infrastrukturu moderní vesnice tj. zásobování vodou, kanalizaci, sítě plynu a elektro a následnou obnovu a dokončení komunikací a chodníků a mohli jsme se věnovat tak zvané nadstavbě. Tou myslím pokusit se o využití „Baťovny“, vybudovat na prostoru za hřištěm moderní sportovní zařízení s krytou halou pro využití volného času. Ve spolupráci s Mukařovem řešit i otázku rozšíření základní školy a další.

Lze říci, že letošní šestisté oslavy obce jsou zároveň jakýmsi předělem v jejím vývoji?

Jubilejní oslavy vnímám jednak jako určitý historický mezník ve vývoji obce, kdy je třeba se ohlédnout do minulosti, ale zejména jako skvělou příležitost pro všechny Louňovány přiložit ruku k dílu na řešení aktuálních věcí. Aktivita celého „štábu“ který oslavy připravuje a zvýšený zájem všech lidí v obci o veškeré dění signalizuje, že by to mohlo vyjít.

Dalo by se shrnout, čeho ještě chcete v životě dosáhnout?

Věřím, že mě v různých oblastech života ještě čeká řada dobrých věcí. Co se týká mého působení v roli starosty, chtěl bych mému nástupci předat obec ve stavu, za který se nebudu stydět.

Nyní se trochu posuneme od obecních záležitostí k Vám samotnému. Jak například nejraději trávíte volný čas?

Mám-li chvíli jen pro sebe a je slušné počasí, rád se projedu na kole.

Máte nějakou oblíbenou trasu?

Na kole podél rybníků do Stříbrné Skalice.

Můžete nám povědět něco více o svých koníčcích a prozradit některé své výkony?

Času na koníčky moc nezbyvá. V mladším věku to byl hlavně sport- fotbal, lyže, stolní tenis, později cyklistika. Ze sportovních výkonů si cením sólové jízdy na kole do Bukurešti, za pět dní 1432 km.

Která vlastnost je pro Vás absolutně charakteristická?

Nevím, ale snad to, že nepropadám panice a vždy se snažím hledat cesty a způsoby jak něčeho dosáhnout, než abych hledal výmluvy a důvody proč to nešlo.

Jak si představujete dokonale šťastnou chvíli?

Slavia Praha vyhraje titul ve fotbale, vydaří se veškeré oslavy letošního roku, postup do vyšší třídy vybojují všechna družstva Slavie Louňovice, některé z mých dětí přijde se zprávou, že očekává potomka.

Máte oblíbenou literaturu?

Rád mám literaturu faktu, životopisy, válečnou literaturu.

Obdivujete některou z historických postav?

Líbí se mi W. Churchill.

Vzpomenete si na některé Vaše oblíbené přísloví či pořekadlo?

Nevím, zda to sem patří, ale někdy když někdo radí a omlouvá se za to, použiji

heslo mého někdejšího spolužáka, které zní: „Nechte si své rady, mýlit se dovedu sám“. Hned ale dodávám, že ten kdo se tímto heslem úspěšně řídil byl komunistický funkcionář Miroslav Štěpán.

A Vy sám máte nějaké životní heslo?

Tak dlouho se říká že to nejde, až přijde nějaký vůl, který neví, že to nejde a udělá to.

Pro které chyby máte největší pochopení?

Chybovat je lidské, tak snad ty neúmyslné, kdy nevyšel dobře míněný závěr.

Čeho si nejvíc vážíte u svých přátel?

U svých přátel oceňuji hlavně férovost, nevypočítavost a jistou velkorysost.

Kdo je Váš zvířecí kamarád?

Naším rodinným přítelem je fenka kokršpanělka Nelly.

Za rozhovor děkuje kolektiv redakce Zpravodaje.

ZPRÁVY A AKTUALITY

Zpráva Komise pro oslavy

Již na jaře 2006 vyhlásilo zastupitelstvo obce veřejnou anketu, jejímž cílem bylo shromáždit názory občanů na pojetí oslav, shromáždit náměty na akce spojené s oslavami a získat dobrovolné spolupracovníky, kteří by se zapojili do přípravy a vlastní organizace oslav. Celkem bylo shromážděno přes 80 různorodých námětů, z nichž k realizaci bylo později Komisi pro oslavy a zastupitelstvem obce vybráno přes 50. I další náměty však nezapadnou, týkaly se především investic do infrastruktury obce, a budou využity při novelizaci Plánu obnovy vesnice. Přihlásil se i široký okruh spolupracovníků. Byla vytvořena Komise pro oslavy do jejíhož čela byl zastupitelstvem jmenován Roman Čížek a do práce v ní se zapojili tito dobrovolníci: Eva Barnhartová, Věra Čížková, Tatjana Fialová, Božena Homolková, Blanka Králíková, Otto Krutský, Stanislav Kurel, Hana Matysová, Mariana

Návrh jubilejního turistického odznaku

Procházková, Dana Řeháková, Tomáš Skalický, Michal Sklář, Věra Teršová, Bronislava Udržalová, Eva Uzlová, a Věra Zvoníčková. Zastupitelstvo bylo v Komisi zastoupeno Janou Zahálkovou a později

přímo starostou Pavlem Čadilem. S Komisí úzce spolupracovali Mirka Čadilová za Mateřskou školu a Jan Henc za TJ Slavia Louňovice. Na práci se významnou iniciativou obětavě podílely pracovnice OÚ Marie Boudová a Dana Kodejšová. Komise se sešla dosud na sedmi schůzkách. Pracovala jednak v plénu a jednak po skupinkách podle odborného zaměření a zájmu jednotlivých členů. Byla vytvořena redakční rada pro přípravu brožury o historii obce a redakční rada Louňovického oslavového zpravodaje. Práce Komise se v počátku zaměřila na výběr realizovatelných námětů z podnětů občanů a na doplnění těchto námětů tak, aby průběh oslav byl sice pojatý široce, ale zachovával jednotící motivy a témata. Později byl postupně připraven rámcový program oslav členěný na hlavní akce oslav, výstavy, kulturní akce, prezentace a propagace, společenský život a doprovodné akce a investiční akce. Byla připravena podkladová studie o očekávaném rozpočtu jed-

očekávaném rozpočtu jednotlivých akcí včetně nákladů, možných dotací, očekávaných sponzorských darů a přínosů z prodeje či vstupného. Zpracované dokumenty zahrnují i podrobný kalendář všech akcí a konečně i přehled o organizačním zajištění a odpovědnosti za jednotlivé akce. V průběhu času Komise úzce spolupracovala s grafikem, nejprve s Michalem Sklářem a později až do současnosti s Karlem Míškem.

Zastupitelstvo obce posoudilo návrhy na výběr akcí oslav, jejich kalendářní rozložení a finanční zajištění na dvou „výjezd-

ních“ zasedáních věnovaných pouze této záležitosti. Od října 2006 je problematika spojená s oslavami probírána na každém zasedání zastupitelstva a informace o přípravě oslav byla podána i na říjnové veřejné schůzi zastupitelstva.

V polovině ledna jsou již vidět výsledky práce Komise a OÚ. Byl připraven a zaslán kalendář s označením hlavních akcí oslav a novoročenka s pozváním na oslavu. Členové Komise se podíleli na jejich distribuci včetně pozvání na vánoční zpívání. K tisku je připravena kniha o Louňovicích, což je výsledkem obětavé práce

autorů jednotlivých částí a redakční komise. V ruce máte první číslo Zpravodaje a doufáme, že se Vám líbí. Byly vybrány návrhy na prapor obce, grafický pamětní list, pamětní list pro nové občanky, turistickou dřevěnou známku a trička. Zajišťuje se jejich výroba. Probíhají organizační přípravy na zajištění dalších akcí i jednání o dotacích a sponzorských darech.

O přípravě a průběhu dalších akcí budete informováni na stránkách tohoto Zpravodaje, na webových stránkách obce a Slavie a na vývěskách a informačních tabulích.

rč

MŠ Louňovice ve školním roce 2005/06

Od 1.9.2005 je mateřská škola v Louňovicích dvoutřídní, obě třídy jsou smíšené pro děti ve věku 3 – 6 let. 1. třída „modrý míček“ – má kapacitu 24 dětí, 2. třída „červený míček“ – kapacita 20 dětí. Závažným dokumentem pro výchovně vzdělávací program – vypracovaný na podmínky naší vesnické mateřské školy – název „Rok v přírodě“. Zaměření všech zaměstnankyň mateřské školy je vytvářet mateřskou školu rodinného typu.

Nadstandartní aktivity školy:

- výuka anglického jazyka pro 5-6 leté děti - 2x týdně
- výuka hry na zobcovou flétnu pro vybrané děti - 1x týdně
- předplavecká výchova v bazénu v Benešově – 10 lekcí, proběhla od 16.9.2005 do 25.11.2005
- zdravotní cvičení pro děti – 1x týdně.

V průběhu školního roku byly připraveny akce:

- vítání občánků na obecním úřadě – 2.12.2005
- Mikulášská nadílka a vystoupení dětí pro rodiče a veřejnost – 5.12.2005
- oslava Vánoc v mateřské škole s návštěvou bývalých zaměstnanců mateřské školy – 20.12.2005
- dětský maškarní karneval v mateřské škole – 15.2.2006
- divadelní představení v mateřské škole – divadlo Hračka z Prahy (5x)
- oslava Mezinárodního dne dětí – soutěže o ceny – 31.5.2006
- návštěva předškolních dětí v 1. třídě Základní školy Mukařov – 12.6.2006
- školní výlet do ZOO Liberec – 20.6.2006.

Ve školním roce 2005/2006 bylo pořízeno:

- v červnu 2006 byla vyučovací třída vybavena novým účelovým nábytkem
- v červnu 2006 byla dovybavena školní

zahrada o nové hrací prvky a byla vyměněna dlažba na venkovní terase.

M. Čadilová

Obecní knihovna v roce 2006

Ženíškova obecní knihovna je od října 2004 umístěna v nově zrekonstruovaném prostoru 1.patru budovy Obecního úřadu, výpůjčním dnem je sobota od 14.00 do 18.00. Čtenáři mají možnost volného výběru knih a periodik, pro zájemce je k dispozici počítač s připojením na internet. V červenci 2006 bylo pozměněno dosavadní organizační schéma knihovny, oddělení beletrie pro dospělé bylo celé převedeno do prostoru přední místnosti, dětské oddělení se ocitlo ve spojovací místnosti, zadní místnost zaplnilo oddělení naučné literatury a vznikla zde čítárna. Volná stěna v dětském oddělení byla využita pro drobné výstavy dekorativního charakteru (pět rámců), návštěvníci se tak mohli seznámit s fotografiemi Ondřeje Šindeláře a na přelomu roku s reprodukcemi zimních motivů z díla Josefa Lady. Dne 3.11.2006 byla uspořádána exkurze dětí z MŠ Louňovice, pro které bývalá knihovnice J. Krutská připravila zábavně-vzdělávací pořad.

Významnou byla tento rok změna pověšené knihovny nadřazené instituce v rámci kraje, kterou do 31.12.2005 představovala

Husova knihovna Říčany, od 1.1.2006 Městská knihovna Benešov. S benešovskou knihovnou byla navázána spolupráce, knihovník se zúčastnil dvou porad neprofesionálních knihovníků regionu Benešov (21.6. a 6.12.) a vykonal zde návštěvu za účelem zjištění informací o dotačních programech (5.10.). Od letošního roku již je fond obecní knihovny doplňován soubory z výměnného fondu benešovské knihovny.

Knížní fond Ženíškovy obecní knihovny k 31.12.2006 činí celkem 6.290 svazků. V roce 2006 bylo získáno 118 nových knih, 81 starších bylo vyřazeno. Zapsalo se 66 čtenářů (z toho 10 dětí do 15 let),

kteří během 49 výpůjčních dnů provedli 460 návštěv knihovny a vypůjčili si 1756 svazků literatury. K návštěvníkům dále patřilo 164 osob, využívajících internet. Zprůměrujeme-li pro zajímavost výkon na jednoho registrovaného čtenáře, navštívil knihovnu 7x ročně, vždy si vypůjčil 3,8 knih a celkem tak v roce přečetl 26,6 titulů.

O. Krutský

Evropská unie pomohla obci Louňovice

V obci Louňovice byly v letech 2005-2006 vybudovány další kanalizační stoky v délce 4194 m a 1 čerpací jímka. Tím je umožněno napojení všech stávajících nemovitostí v obci na splaškovou kanalizaci a zapojení všech producentů splašků na ČOV. Významně se tak přispěje ke zlepšení našeho životního prostředí, zejména k ochraně zdrojů pitné vody. Projekt byl uskutečněn za spolufinancování z prostředků Evropské unie – Operačního programu Infrastruktura pro životní prostředí (75%) a Státního fondu životního prostředí České republiky (10%). Jedině za této finanční podpory byla obec Louňovice schopna celou akci zvládnout, a proto jim patří naše veliké poděkování za tuto pomoc. *ou*

Čistírna odpadních vod v Louňovicích

Obci Louňovice se podařilo v roce 2006 zrealizovat rozšíření čistírny odpadních vod na kapacitu 2000 ekvivalentních obyvatel. Tato akce byla vyvolána připojením dalších domů a chat ve staré zástavbě a prudce se rozvíjející výstavbou rodinných domů. Snahou obce je vyčistit všechny splaškové vody, které vznikají na území obce Louňovice. Současně se tak naplňuje i koncepce Středočeského kraje v oblasti odkanalizování a čištění odpadních vod. Díky finanční pomoci z Fondu životního prostředí Středočeského kraje (69,9% celkových nákladů) bylo možné stavbu uskutečnit. Děkujeme za poskytnutí dotace. *ou*

Šesté setkání jedné takové uličky

K jednomu zajímavému setkávání dochází také v kruhu louňovických obyvatel, a to v ulici Na Dolách včetně několika přilehlých uliček, kde si založili hezkou tradici. Mezi Vánoce a Novým rokem se pravidelně scházejí na procházce s cílem zastavit se v některé blízké hospůdce, kde se setkání zakončí dobrou večeří. Sraz většinou bývá v podvečerních hodinách, pod zatím jedinou svítící lampou na rohu ulice – on každý ví, která to je – a pak se projdou, povečeří, poklábosí a je jim mezi sebou - sousedy fajn.

V loňském prosinci se pořádal již „šestý ročník“. K tomuto pravidelnému setkávání došlo vlastně takovou náhodou. Potřebovali se projít a tak se domluvili a první procházku podnikli společně. Každoroční tradice byla založena, setkávají se znovu, ale ne proto, že se to musí, ale protože se jim chce. Každým rokem se jejich počet zvyšuje o nově přistěhované, kteří jsou „starousedlíky“ srdečně vítáni.

O soudržnosti, dobrém srdci a štedrosti obyvatel této ulice svědčí i fakt, že je sponzorem odměn a dáreků pro dětskou soutěž „Jak vidím své Louňovice“, která bude pořádána v rámci Dětského dne 2007. *bumb*

Vánoční zpívánky 2006

Jako každým rokem, tak i před Vánocemi 2006 proběhlo louňovické vánoční zpívání a sousedské setkání v pátek 22. prosince pod Zvoničkou. Bylo již jedenácté a dalo by se říci, že bylo také trochu vzpomínkové - na jejich zakladatelku Janu Zahálkovou, která nás bohužel předčasně v listopadu 2006 opustila.

Starosta obce po svých úvodních slovech, kterými nás přivítal, vzpomenu: „...Chybí mezi námi ta, která stála u zrodu našeho vánočního zpívání. Věřím však, že se tam nahoře na nás usmívá tím svým krásným nenapodobitelným úsměvem, má radost z toho, kolik se nás tu sešlo, a že tradice zpívání pokračuje. Letos tedy, milá Jano, hrajeme a zpíváme hlavně pro Tebe.“

Ondřej Cutych, spoluzakladatel tradice vánočního zpívání v Louňovicích a dlouholetý partner paní Jany, zajistil postavení jesliček na Zvoničce a zorganizoval samotné vystoupení muzikantů a zpěváků.

Před vlastním zpíváním se linuly zšeřelou vesnicí z amplionů místního rozhlasu

vánoční koledy, které přichozím naladily tu správnou vánoční atmosféru. K dobré pohodě přispěly i čerstvě upečené kaštany, 50 litrů svařeného červeného vína a výborný čaj. Rozdaly se texty koled. Zapálené louče a probleskující světélka svíček vytvořily podmaňující a nádhernou atmosféru Vánoc.

Po šesté hodině večerní přišli muzikanti v plné parádě. Po úvodním slovu se už jenom zpívalo. Přidali se snad všichni – a že se nás pod Zvoničkou sešlo opravdu hodně. Odhadem nás mohlo být více než 200. Zpívánky byly zakončeny kouzelnou písní „Narodil se Kristus pán“ doprovázenou zvonom z naší zvoničky. Moc pěkné. Přátelská přání, rozzářené oči dětí, předvánoční pohoda.

Snad jenom trochu toho snížku nám chybělo. Ale to nevadí, třeba za rok bude bílo. Důležité je, že jsme se sešli, popřáli si vše nejlepší na svátky a naladili krásnou předvánoční pohodu.

Poděkování za uspořádání a organizaci vánočního zpívání patří Obecnímu úřadu Louňovice a všem, kteří přiložili ruku k dílu.

bumb

Louňovičtí lyžaři v Alpách

V roce 1993 si tři louňovičtí chlapi povídali o lyžování v Alpách, domluvili se a splnili si svůj sen. Vyjeli s cestovní kanceláří poprvé společně do severních Dolomit. Líbilo se jim to, vypravovali o tom, a tak se postupně přidávali další zájemci, až jich bylo tolik, že cestovní kancelář začala pro účastníky zajíždět až do Louňovic.

V současné době se už jezdí 2x do roka – zpravidla před Vánocemi a pak v únoru - a Louňovice dokáží naplnit skoro celý autobus. Nezůstalo jen u lyžovačky pro chlapy, jak tomu v začátcích bylo, ale nyní se často zúčastňují i rodiny s dětmi. Tří – čtyřdenní zájezdy sice dokonale odrovnají celého člověka, ale zážitky ze skvělého lyžování a samozřejmě „i všeho dalšího, co k tomu patří“ se vzít nedají.

bumb

PŘIPRAVOVANÉ AKCE

Louňovická brusle 2007

Zveme všechny Louňováky a Louňovačky, malé i velké, na bruslení, které se bude konat na Louňováku. Akce je naplánována na přelom ledna a února, ale jsme odkázáni na rozmary Matky přírody.

Jen co pořádně a bezpečně zamrzne rybník, tak pro Vás máme připraveny různé soutěže a disciplíny v tomto krásném zimním sportu. Na děti čeká za účast malá odměna a pro dospělé bude odměnou hřejivý pocit, že něco udělali pro své zdraví. A možná na závěr bude i ohňostroj. *eb*

„Jak vidím své Louňovice“

Komise pro oslavy, v úzké spolupráci s Mateřskou školou Louňovice, připravuje výtvarnou soutěž pro děti všech věkových kategorií s názvem „Jak vidím své Louňovice“. Vlastní vyhodnocení soutěže proběhne v rámci „Dětského dne 2007“.

V průběhu měsíců únor-březen budou vyvěšeny plakáty, kde budou upřesněny podmínky soutěže, určení věkových kategorií, ceny a odměny, ale hlavně kam se budou obrázky odevzdávat a do jakého termínu, aby mohla nezávislá porota zodpovědně posoudit předložená výtvarná díla a vyhodnotit je. Nejhezčí obrázky (možná to budou všechny) budou vystaveny na hřišti TJ Slavia Louňovice při pořádání dětského dne a pak za výlohou prodejny naší samoobsluhy. Všichni se moc těšíme. *bumb*

Slavnostní zahájení oslav

Oficiální zahájení oslav 600 let od první písemné zmínky o naší obci se uskuteční na veřejném zasedání zastupitelstva obce dne 16. března 2007 v 18.00 v hotelu U sv. Huberta. Na zasedání budou pozváni starostové okolních obcí, Říčan a Louňovic pod Bláníkem, předsedové regionálních sdružení Ladův kraj a Černokostelec-ko a zástupce Středočeského krajského úřadu a dále bývalí funkcionáři obecního úřadu a MNV naší obce. Na slavnostním zasedání bude vzpomenu to vzniku, historie a současnosti naší obce. Bude prezentována kniha o Louňovicích a grafický pamětní list a podány informace o dalším průběhu oslav. *rč*

**SRDEČNĚ VÁS ZVE
OBCENÍ ÚŘAD LOUŇOVICE**

SLAVIA LOUŇOVICE
pořádá
u příležitosti 80 let založení klubu

SPORTOVNÍ PLES

dne 3. 2. 2007 ve 20.00 hod.
v music baru „Kravín“ v Srbíně

K tanci a poslechu hraje skupina DIPLOMAT.
Bohatá tombola Vstupné 100,- Kč
Všichni jsou srdečně zváni

PŘEDSTAVUJÍ SE PODNIKY A PODNIKATELÉ

MINIMARKET Petr Pelouch

V Louňovicích se podařilo po revoluci zachovat provoz prodejny potravin, jako v málokteré jiné vesnici. Jistě k tomu přispělo i to, že budova naší samoobsluhy zůstala v majetku obce. Od dubna 2001 ji má pronajatou pan Petr Pelouch jako rodinnou firmičku o 3 zaměstnancích, kde sezónně vypomáhají brigádníci. Na venkovskou prodejnu pro nás Minimarket Petr Pelouch skvěle zajišťuje široký sortiment zboží srovnatelný třeba i s většími prodejny. Ovšem nejlepší na našem minimarketu je prodej úplně čerstvých masných výrobků, které vyrábí přímo v Louňovicích mistr svého řemesla pan Pelouch. Jak sám uvádí, v době od Václava do Josefa jich vyrobí 3,5 tuny! Čerstvě upečené voňavé sekané, ještě horkým jitrnicím a jelítkům, lákavě vypadající bílé klobáse, či škvarečkům se těžko odolává a svojí pověstí jsou vyhlášené v širokém okolí. Takže mnohá hospodyňka sklízí jeho zásluhou pochvalu za skvělý oběd. Prodejna je otevřena od pondělí do soboty a o letních prázdninách každý den. Vládne zde vřelý přístup k zákazníkům, slušnost a vstřícnost. *bumb*

AUTOOPRAVNA Jan Rákosník

Na trase hlavní silnice mezi I. a II. hrází v Louňovicích je možné si všimnout budovy s původním a nyní již omšelým nápisem AUTOOPRAVNA, AKUMULÁTORY Josef Rákos. Tato malá provozovna byla postavena v roce 1947 panem Rákosem a roztomilou shodou okolností je, že se do této rodiny přiženil pan Rákosník a rodinná tradice autoopravy pokračovala rodem Rákosníků. Nebyla přerušena ani za totalitního režimu. Auta se zde opravovala nejprve pro říčanské komunální služby a pak pro telekomunikační spoje až do roku 1986, kdy byla provozovna natolik technicky nevyhovující, že se už nedala dále využívat. Po roce 1991 pan Rákosník budovu opravil a obnovil provoz autoopravy pro svoji živnost: opravy motorových vozidel, kdy jednodušší opravy provádí i na počkání. *bumb*

TOMAN ZPZ

Firma Toman ZPZ vznikla v roce 1990, kdy Zdeněk („Jeff“) Toman využil možnosti samostatného podnikání v soustružnickém oboru, skoupil soustružnické automaty z rušených provozů, umístil je do bývalé stodoly v Louňovicích a začal. To ještě nevěděl, co ho všechno čeká za podnikatelské peripetie, ale vydržel. Teprve v průběhu času se postupně stodola proměnila v dnešní dílnu, familierně zvanou „Kolbenka“, byli získáni solventní zákazníci a výroba se rozjela. V minulosti ve firmě pracovala až desítky zaměstnanců, v současnosti jsou zaměstnanci 4 (včetně majitele), nepočítaje v to paní Tomanovou, starající se o účetnictví a úklid. Firma se specializuje na sériovou výrobu součástek - polotovárů k různorodým účelům dle zakázek. Soustruží se zde podložky, maticky, ale i např. mosazné mlýnky, díly rybářských vidlic, židliček, komponenty k hasicím přístrojům apod. *ok*

DOKUMENTY A ZAJÍMAVOSTI

Pověsti o Louňovicích

Následující příspěvek archiváře T. Ženíška byl publikován v červnu 1958, v prvním ze dvojice vydaných „Louňovických kulturních zpravodajů“ (druhé a poslední číslo vyšlo v srpnu 1958). Je to jeden z mála kratších textů, které T. Ženíšek publikoval.

Do dnešních dob udržela se v našich zemích živá vyprávěčská tradice. Dříve vyprávělo se při všech příležitostech – při draní peří, při oddechu na polích – ale hlavně při prázdninách. Takové vyprávěné pověsti a pohádky se přenášely z generace na generaci a bohatost lidového podání se často měnila jak co do druhu, tak i co do podání.

I z Louňovic zachovaly se některé pověsti, které již v roce 1922 byly podchyceny ve vlastivědném časopise „Pod Lipany“. Uvádíme je beze změn a žádáme všechny občany, aby – pokud nějakou podobnou

pověst neb povídku o Louňovicích znají – tuto nám sdělili, abychom ji mohli rovněž uveřejnit a posléze ji na věky zachovaly v kronice.

Jedna z těchto pověstí, kterou zaznamenal V.Říha /řídící učitel z Mukařova – pozn.ok/, týká se kopce „Na Hoříčkách“. Zní doslovně : „U Louňovic nad rybníkem Požárem je kopec, zvaný „Na Hoříčkách“. Kdysi tam stával kostel sv.Hoříce. Kostel zbourali a zvon hodili do Požáru. Později jej vylovili a dali na věž do Mukařova. Kolem bývalého kostela je několik balvanů, na kterých sedalo dvanáct apoštolů. Na jednom z nich je vytesána hlava sv.Hoříce.“

Tolik první pověst.

Skutečnost je, že „Na Hoříčkách“ nikdy kostel nestál, proto také nemohl být z tohoto kostela zvon vhozen do Požáru. Zdá se, že je to obměna pověsti o mukařovském zvonu, který měli opět mukařovští ve válce třicetileté ze strachu, aby o něj nepřišli, ukrýt v bezedné studánce „Na

Dlouhé louce“ a tam byl hlídán bílým psem (dle vyprávění babičky K.Hervertové ze Žernovky). Snad by bylo nanejvýše zajímavé zjistit, co je pravdy na tom vytesání podoby sv.Hoříce na jednom z balvanů.

Druhá pověst byla zachycena z podání dědouška K.Tůmy z Louňovic a týká se „Bezedné studně“ u Louňovic.

„Za Louňovicemi směrem k Voděradům byla hluboká studně. V šestašedesátém (1866), když tudy táhli Prajzi /Prusové – pozn.ok/, hodili do studně zlatý kufr. (Nevěděl proč). Lidé jej chtěli vytáhnout, nedosáhli však dna, protože studně byla bezedná. Dnes již není možno ani studnu najít.“

Takové bezedné studně i tůň se často v pověstech zdejšího kraje vyskytují. Bezednou studni měli v Mukařově, bezednou tůň měli u Tehova, kde dle pověsti – rovněž v šestašedesátém – utonul pár koní i s vozem – a v Louňovicích je to opět bezedná studně se zlatým kufrem.

Prušáci v r.1866 sice v Louňovicích byli, jak nám to dosvědčuje pokladní kniha obce Louňovice z tohoto roku, ale nemohlo jich být mnoho, neboť vydání na ně měla obec celkem nepatrné.

Mimo těchto pověstí zachovaly se však v lidu i četné popěvky a písně, jako je tomu například v sousední Vyžlovce. Je to stará píseň „Služebný chléb“, kterou zaznamenal učitel Hynek Čeněk a je uveřejněna v díle „Dělnické písně“ I.díl, vydaném SNKLHU v Praze 1958 :

Služebný chléb

*1. Ó službo, službo zlá,
pajmáma bručívá,
ať bych dělala ve dne v noci,
pajmáma ještě bručí.*

*2. Nebrumlej brumlíce,
máš falešný srdce,
kdyby mě dal Pánbu dočkati
ty slavný vánoce.*

*3. O vánocích puđu,
kde bude potřeba,
tam, kde mně nebude vyčítat,
můj služebný chleba.*

Poněvadž Vyžlovka tvořila kdysi osadu Louňovic, bylo by zajímavé zjistit u nejstarších občanů naší obce, zda se její ohlas nedochoval i v naší obci.

Píseň vznikla v době, kdy se čeládka do statku získávala pracovním úvazkem na celý rok a ten končil po vánocích, kdy opět čeleď mohla změnit zaměstnavatele.“

Služba obecního posla

O povinnostech roku 1906 nově zvoleného obecního posla vypovídá následující protokol, vepsaný mezi zápisy o schůzích zastupitelstva („Jednací zápisy o schůzích místního zastupitelstva 1906-1932; uloženo: SokA, Přemyšlení).

„Protokol

sepsán u osadního úřadu v Louňovicích dne 22. března 1906, jímžto se ustanovují podmínky služby posla osadního a hlídače lesa.

1. Posel i hlídač ustanovuje se na rok k nastoupení od 1ho dubna 1906 do 31. března 1907.

2. Posel jest povinnen každého dne zeptati se u osadního starosty je-li něco k vyřízení.

3. Dopisy týkající se správy osady řádně a včas obstarati, mimo osadu buď do Čer. Kostelce neb na Vyžlovku dopisy donéstí neb přinéstí.

4. Svodnice u obecních cest a zájezdky často, nejméně pak jednou za měsíc prohoditi.

5. Řezání metel a jiného dříví, hrabání steliva v obecním lese zabráňovati, jakož i pastvu v koltůře zameziti, též ve třešňovce netrpěti a každého škůdce hned na obecním úřadě udati k potrestání.

6. Za vykonání správně těchto ustanovení obdrží ustanovený posel a hlídač 50 korun ročně služného.

Na důkaz, že službu přijímá a podmínky tyto správně plniti chce vlastnoručně podepsal.

František Pokorný“

(žil v čp.34, sloužil do roku 1917)

„Není klidu pod zvoničkou“

Týdeník Květy, č. 51 ze dne 18.12.1958 přinesl zajímavou reportáž, dokumentující dobu konce 50. let v obci. Autorem byla redaktorka D. Veselá, rodačka z Louňovic.

Zdalo se, že vesnice odpočívá v jakémsi polospánku. Náves i silnice ztichly. Jen od družstevních rybníků, vypuštěných po výlovu kaprů, zakáchalo vyplašené hejno kačen. Na opačném konci Louňovic, u pokraje lesa s hájenkou, vzdychaly motory traktorů. Doorávaly úvrať.

A jinak klid. Takový spořádaný, do uší pronikající klid.

Nohy mne pálily od dlouhé chůze. Očima se ještě míhaly obrazy mateřské školky s brebentíci dětmi, družstevní drůbežárny, kravína, v uších doznívaly rozhovory. Sedla jsem si na kamenný schůdek u pomníku padlých, pod staletými lipami. „Hm,“ povídám polohlasně. „Takhle to na první pohled vypadá idyllická vesnička, kde se nic neděje. Ale oni mi říkali tolik věcí...“

„To jsem zvědavá, copak ti říkali.“ Vyrusil mne hlas Zvoničky.

„Všechno se neříká – zvláště, když to má jít do novin. To oni ti jen to hezké, vid’...? Na mne tu už nikdo nedá... To jen když spustí vedle mne místní rozhlas, všichni ztichnou... Ale taky si přede mnou nedá nikdo pozor na pus. Mám tu uprostřed Louňovic dobrý přehled. Kolem chodí ženské do Jednoty, pro maso i do družstva, ze schůze i do dětské poradny. Tuhle kolem běžela nová předsedkyně družstva. Pláče. Sháněla ženské na výpomoc. Pak šla zpátky. Neplakala. Hned vím, kolik uhořelo. Sehnala. Ženské se ustrnuly...Jó, já bych mohla povídat!“

„No - co mi říkali...“. Dělala jsem

schválně, že jsem poslední věty přeslechla. Tak se více dozvím. „Že vlastně je to pořád stejné. Člověk je věčně bez koruny. Dělat se musí jako jindy a z práce rukou nikdo nezbohatnul.“

„Chi,“ uchichla se zasvěceně Zvonička. „To jsou naši Louňováci. Nátura českého člověka.

Já, holka, pamatuji leccos, nač už se u nás radši zapomíná. Člověk by si pak musel více vážit toho, co má. Víš – tohle bývala taková vesnice kameníků a nádeníků, dřevorubců a hospodářů na pár arech políčka.

Říkali ti – dělat se musí jako jindy! Ale to ti neřekli: kolik mužských tu mívalo celý rok práci?! Jestlipak vzpomněli, jak přijížděl ve středu a sobotu s vozem pekař Pádl a mámy vyklepávaly dětem prasátka, štárali po všech kapsách a zásuvkách, aby našli nějaký pěnínk? Víš, kolik rodin tu kupovalo v obchodě za hotové? Opravdu jen pár. Zajdi dnes do Jednoty! Uvidíš ty předvánoční nákupy. A to se na ty větší už nejezdí pár kilometrů do okresního města – ale rovnou do Prahy. Nespočítali bychom obě na prstech, kdo tu má dnes pračku, televizor a motorku. Kolikrát se týdně vaří maso? To už je taková samozřejmost, že ti o tom nikdo ani nepípne. A co dřív vozily ženské do skály kameníků k obědu? Škubánky, nastavovanou kaši, cikorkovou kávu, obarvenou kozím mlékem... Však taky kameníci umírali buď na tuberu nebo na rakovinu.“

„No,“ přerušuji Zvoničku, „povídaly mi, že tak zle nikdy nebývalo. Dost rodin si vydělávalo tím, že pronajímaly v létě byty Pražákům.“

„To pronajímali,“ řekla tichým hlasem Zvonička. „Dnes už tu Pražáci letní byt

nemůžou sehnat. Lidé tu bydlívali s dětmi od jara do podzimu v kozích chlívčích, aby mohli pronajmout baráček a uplácat dluhy. A také se živilo jinak: chodili na houby a jahody a děti je prodávaly letňákům. Ženské praly milostpaním prádlo a uklízely. Dostaly za to oběd, ale žádná ho nesnědla. Doma děti věděly, že máma pere pro milostpani, a čekaly přijde-li domů s kastrůlkem.“

„Tak dobře – neměli se tu zrovna nejlíp. Ale co se vlastně změnilo? Vždyť si teď v družstvu stěžovali, že dělají skoro zadarmo. Mají 10,40 Kčs na jednotku. Tady kolem je málo průmyslu a lidé musí jezdit pracovat až do Prahy.“

Zdalo se mi, že teď hlas Zvoničky zní energicky. Připomněl mi tuze jednu družstevnici, když povídala : „Jo, pečení holubi sami do huby nelitají. Když se chce jeden mít líp, tak musí pořádně dělat. Teďka už to, zaplatpánbu, vědí i u nás v družstvu.“

Tím samým tónem řekla stará Zvonička: „To je vidět, že tu nebejváš. Já bych jim hned odpověděla. Že jezdí až do Prahy? Bodejť, kdopak by se dnes dřel ve skále? V továrně je to lehčí. A najdi mi v družstvu mladé lidi! A jakpak by nebyla jednotka malá? Vždyť se okres mohl umluvit a uschůzovat, tady to pořád nešlo. Až ta nová předsedkyně a účetní to vzaly šikovně do rukou. Víš, to je ta předsedkyně, která jde třeba s brekem za lidmi, ale dostane je do práce. Jeden čas to vypadalo tak: kdyby tekla z družstevního krev – tekla z cizího. Vztít si košíček brambor, trošku zrní pro slepice – však se svět nezboří. Jednou se do práce šlo – jindy ne. No svět se nezbořil, ale družstvo málem ano.

Ne, to si, holka, nemysli, že by tu nebyli lidé poctiví a práce znalí! Jsou. Ale někdy trochu – lhostejní. Pár by jich nechalo na družstevním ruce. Dřičky jako je Hodová, Fárová, Božka Váňová, Mařka Šindelářová, Bečvářová... Nebo i ty, co jen družstvu pomáhají: Singrová, Miková, Rolerová, Valešová... Zkrátka – louňovické ženy mají určitě větší podíl na tom, že družstvo vstává na nohy, než mužští. Mužských,“ řekla ironicky Zvonička a zase mi připomněla hlas jiné družstevnice, „je v družstvu tři a půl. Toho jednoho nemůžeš počítat za celou pracovní sílu. Mužští tu moc spoléhají na ty zlaté ruce našich louňovických žen. A nechávají na nich všechnu tíhu práce.“

„Pročpak se tedy družstevnice neozvou?“ Namítla jsem jako už nejděné družstevnici. Žádná však neodpověděla.

„Proč? Vlastně se už ozvaly. Ale to máš tak – bojí se mrzutostí. Ono je lehčí chválit, než kritizovat. Nemysli si, že to mají teď v našem družstvu lehké! Když člověk gruntuje doma, zapotí se. A natož gruntovat v družstvu. A tak si naše ženy říkají –

ať je radši klid, lépe dělat, než se hádat. Aby se to hnulo aspoň na těch 15 korun. –“

Od návsi k hospodářským budovám družstva zahršel traktor. Teprve až ztichl někde za kinem, řekla jsem: „A stejně mi jeden družstevník tvrdil, že se nic nezměnilo a je to jako kdysi. Prý se toho napovídá...“

„Život je život,“ řekla Zvonička rozhodně. „Nemění se jako počasí. Ale že se mění náš život rychleji než ve městě, to mi nikdo nevymluví. Já to vidím. Samozřejmě, to ti řekl chlap. Ženské by to neřekly. Myslíš, že nevědí co to je, když jejich děti mohou chodit do národní školy tady v Louňovicích, a ne přes pole až do Mukařova? A že si necení mateřské školky? A dětské lékařské poradny? Kdyby jim to někdo bral – to bys viděla ten rámus! Ale přijímají to už tak nějak – samozřejmě. Budou víc povídat o tom, že si postavili svůj hřbitov, než o krásné vesnické knihovně. Není ji v okrese rovno. Ale jen jim řekni, že mají málo kultury! Vyjedou: „Jak to? Máme tu přes tři a půl tisíce

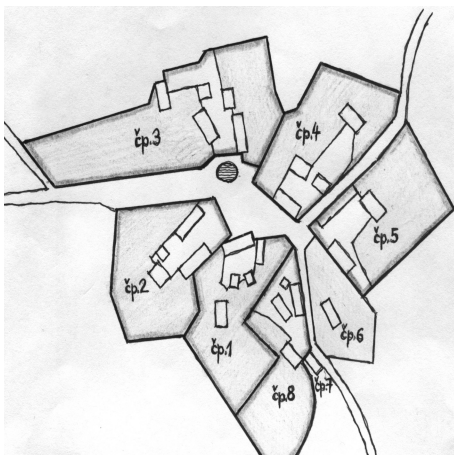
knih! Třetina občanů je zapsána jako čtenáři. Sedmnáct knih na člověka! To je, co? Viděli jste naše kino? Hrajeme tu divadlo! Máme kulturní večírky o Dvořákově! Nacvičujeme na spartakiádu! – Je toho málo?“

Zkrátka – na naše lidi bys musela jinak. Jen jim řekni, že tu nic nemají! Že žijí jako za stará, když tu stávala obecní pastouška. Řekni jim, že družstvo nestojí za nic! Budeš vyvalovat oči. Hned to spočítají, co všechno se už změnilo...”

Zvonička nedomluvila. Bylo poledne. Za provaz visící od starého zvonku, zatáhla ženská ruka. Sotva se ozvalo polední zvonění, zachrptěl vedle Zvoničky místní rozhlas. Řízný pochod oznamoval, že za chvíli bude hlášení. Zase se něco děje. Lidé vycházeli z domků na zápraží a k plotům zahrádek.

Hlas Zvoničky mizel v tónech pochodu. Nikdo jí už nedbá. Zbylo na ní jen to polední hlášení času a vyzvánění umíráčku. A čas letí rychleji než stačí tato stará kamenná zvonička zaznamenat.

ZE STARÝCH GRUNTŮ

Podoba Louňovic koncem 18. století (dle Stabílního katastru 1841)

V této rubrice se postupně seznámíme s pětici historických louňovických „gruntů“ – původních hospodářských usedlostí, jejich majiteli a osudy. Tato pětice usedlostí, obklopujících volně dolní návěs s rybníčkem, byla poprvé zmíněna v urbáři roku 1562, dá se ale předpokládat jejich mnohem starší původ. S velkou opatrností lze mluvit o formování intravilánu vesnice již po jejím založení někdy v první polovině 13. století. Jejich konkrétní osudy však v psaných pramenech můžeme sledovat až od počátku 17. století. Tehdy jednotlivé usedlosti dostaly také svá pojmenování, podle tehdejších majitelů, pod kterými byly v gruntovních knihách vedeny ještě po zavedení numerického číslování roku 1771. ok

Pospíšilovský grunt (čp.1)

Selský grunt, dle výměry polností největší z louňovických, se rozkládal mezi dolní návěs s památnou lipou, cestou Na Zvoničce a horní návěsí. V současnosti prostor původní usedlosti tvoří domy čp.10, 23, 67, 192, 0221, 0281 a 0331.

Prvním zjištěným majitelem byl někdy počátkem 17. století Jan Nečas, jehož vdově grunt následující majitelé stále spláceli. Tím byl asi již Ondřej Pospíšil, před rokem 1617 zemřelý, po kterém grunt spravoval Jan Nezavdal. Ondřejův syn Ondřej se jej ujal asi roku 1622, ale na přelomu let 1627/28 z pramenů mizí. Je pravděpodobné, že jako protestant po vydání Obnoveného zemského zřízení z panství odešel. Grunt nebyl poté oficiálně nikomu zapsán, přesto tu hospodařil roku

1628 Jan Plachta, který pro neúrodu nemohl platit rentu vrchnosti a příštího roku se již „Pospíšilovský grunt“ uvádí jako opuštěný. Pustým zůstal až do konce třicetileté války.

Teprve roku 1653 vrchnost na grunt, z něhož zbylo „jen místo“, dosadila Jiříka Hrdinu. Ten musel nejen znovu vystavět stavení, ale také začít s obnovou čtvrtstoletí zarůstajících polností. Byť mu proto byly jeho povinnosti slevy, byl schopen začít platit vrchnosti až od konce 60. let. Po Jiříkovi grunt nepřevzali synové, ale byl roku 1674 postoupen dvacetiletému Janu Malému, řečenému Ocásek. Po jeho předčasné smrti se k vdově roku 1690 přiznal Jan Císař, kterému se zde ale nedařilo a po devíti letech musel „bez groše“ odejít. Vrchnost poté na grunt dosadila Jakuba Dolejšího, tentokrát velmi úspěš-

ného hospodáře, kterému se podařilo během 44 let obnovit a rozšířit stavení a výrazně zrehabilitovat větší část stále ještě zarostlých polností. Dědic, nejmladší syn Vít, grunt po smrti sedmaosmdesátiletého otce na vejinku roku 1752 směnil s Martinem Navrátillem z Kozojed. Martin, který pro „dlouhý čas trvající nemoc žádnou práci konati a tomu gruntu zadost učinit nemohouc,“ hospodaření vzápětí přenechal bratrovi Janovi, ale ani tomu se nedařilo a „skrže svou nemožnost a pád dobytka“ dobrovolně grunt roku 1754 postoupil Václavu Tynglovi (z Habru?). Tyngl byl v roce 1768 uveden jako louňovický konšel. Po jeho smrti byl ale pro padoucní vyřazen jako nástupce nejmladší syn Václav a další syn Jiří byl v té době na vojně. Grunt tak roku 1776 dočasně převzal Václav Chytráček ze Struhařova, manžel nejstarší

Tynglovy dcery. Po návratu Jiřího došlo roku 1787 k rozdělení gruntu na dvě polovice, první jako čp.1 ujal na 45 let dědic Jiří Tyngl. Jeho švagr a dosavadní hospodář Václav Chytráček mezitím vybudoval vlastní stavení čp.8, na druhé polovici gruntu, která poté měla vlastní osudy.

Rozdělení později provázely i spor mezi příbuznými – Chytráčkova část totiž zůstala zcela bez dluhů, které ale musel za oba „pologrunty“ vyrovnávat Tyngl. V roce 1797 byla pře soudně rozhodnuta (Chytráček se ve prospěch Tyngla vzdal manželčina dědického podílu).

Roku 1800 je usedlost čp.1 popsána následovně : „Světnice, v ní 3 okna, kolem lavice, kamna skvostný, kamnovec železný, trouba plechová, krb zděný, síň, v ní kuchyň na pilířích s komínem zděným, pec chlebová, komora s pěknou podlahou, maštal zděná, vedle dvě komůrky, špejchárek s pěknou podlahou, 3 chlívků a 2 malý. Řezárna s 1 chlívkem ode dřeva roubený, špejchárek, pod ním sklípek. Stodola v 1 mlatě, 2 zaděních, s 2 vraty, ode dřeva roubený, kůlna na sloupech.“ Po smrti Jiřího Tyngla roku 1833 se k vdově přiznal Josef Navrátil, vdovec z Vejžerek a spravoval grunt až do dospělosti dědice Václava Tyngla v roce 1845. Ten tu hospodařil až do roku 1854, kdy grunt prodal Janu Pivoňkovi a z obce odešel. Pivoňka roku 1861 při předávání gruntu synovi pro sebe oddělil menší samostatné hospodářství čp.27 (nyní čp.0331). Syn Václav Pivoňka, svého času též starosta Louňovic, ujal hlavní část čp.1, posléze se ale zadlužil a statek skončil roku 1886 v exekuci. V roce 1888 jej koupila vdova po kosteleckém právníkovi Marie Hanousková, nehošpodařila zde, polnosti pronajímala a rodiny jejích dcer (Balejovi) usedlost užívaly jako letní byt. V roce 1927 Balejovi přestavěli stodolu na letní vilku čp. 67. Staré, doškové obytné stavení čp.1 (pod památnou lipou) bylo v 70. letech zbořeno a z původní usedlosti se tak dochovala jen roubená řezárna, v současnosti spolu s čp. 67 ve vlastnictví rodiny Miškových.

ok

Historické kalendárium

23.1.1623

Nastoupení vlády knížat Lichtenštejnů - 384 let.

Toho dne kníže Karel z Liechtenštejna od poručníka majetku vymřelého rodu Smiřických Albrechta z Valdštejna zakoupil panství Kostelec n. Č. l. – Uhříněves (tedy včetně Louňovic), za sumu 700.000 zlatých. V držení rodu zůstal celý majetek a vrchnostenské právo nad ním do zrušení poddanství roku 1848, některé nemovitosti (včetně zámku), zemědělské i průmyslové podniky byly předmětem pozemkové reformy v letech 1927/28 a zbytek Lichtenštejnského Velkostatku Kostelec n.Č.l. byl zestátněn na základě benešovských dekretů po roce 1945 (kostelecký dvůr, polnosti, lesy, rybníky).

Starý rakouský rod se v pramenech objevuje již počátkem 12. století a vbrzku se dělí na štyrskou a rakouskou větev. V polovině 13. století se rakouská větev usadila částí i na jižní Moravě (Mikulov) a ocitla se jak mezi rakouskou, tak i moravskou (českou) zemskou šlechtou. Do středních Čech se rod dostává zásluhou zmíněného pobělohorského místodržitele Karla z Lichtenštejna (†1627), 1.vladaře rodu, zmíněnou koupí a skoupením dalších majetků. Rozsáhlý rodový

majetek v Rakousku, Čechách a na Moravě pak přešel na syna a vnuka Karla Eusebia (†1684) a Jana Adama (†1712), po němž ještě středočeská panství Kostelec-Uhříněves-Škvorec a Plaňany užívala do své smrti dcera posledního Marie Terezie, vévodkyně Savojská (†1772). Ostatní rodový majetek ujali potomci bratra Karla z Lichtenštejna (tzv.gundakarská větev) Antonín Florian (†1721, zakladatel knížectví Lichtenštejn ze švábských panství Vaduz a Schellenberg), Josef Jan (†1732), Jan Nepomuk (†1748), po vymření linie prastrýc posledního Josef Václav (†1772), následován synovcem Františkem Josefem I. (†1781), který již vlastnil i středočeská panství. Jako 9. a 10. vladaři rodu se vystřídali jeho potomci, bratři Alois I. Josef (†1805) a Jan I. Josef (†1836), syn druhého Alois II. Josef (†1858) a jeho synové bratři Jan II. (†1929) a František (†1938). 14. vladařem rodu, sídlícím po anšlusu Rakouska definitivně ve Vaduzu byl František Josef II. (†1989), následován synem Janem Adamem II. (*1945). Celý rozvětvený rod dal Evropě množství politiků, vojevůdců, i uměnilovných mecenášů. Stopy činnosti některých z nich můžeme potkávat i v našem kraji. Rod zde ostatně působil celých 325 let.

Životní jubilea oslaví :

Leden :	
Marie FRAŇKOVÁ	78 let
Blanka TŮMOVÁ	84 let
Jaroslava SUSOVÁ	81 let
Únor :	
Alena RANČÁKOVÁ	74 let
Jarmila VOBROVÁ	71 let
Jaroslav SOUKUP	78 let
Josef HORÁČEK	76 let
Březen :	
Marie DICKOVÁ	72 let
Marie KŘENAŘOVÁ	70 let

Srdečně blahopřejeme.

Leden – únor

Období tradičních plesů

Od počátku 20.století se v této době odbyvaly tradiční plesy louňovických spolků – hasičského (1905), fotbalového (1927). Po založení Sokola (1945) tyto plesy doplnilo od druhé poloviny 40. do poloviny 60. let i pořádání sokolských Šibřinek. Od 30. let se všechny tyto akce pořádaly v hostinci U Šindelářů (dnes U Huberta).

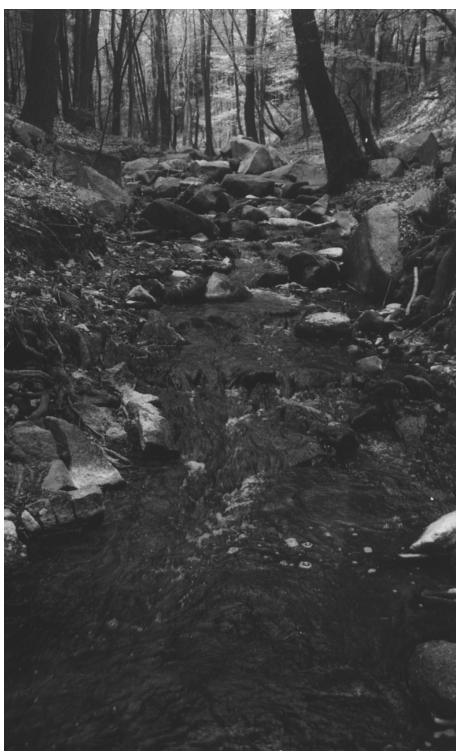
ok

TIPY NA VÝLETY

K peřejím říčky Šembery

Říčka Šembera sbírá své vody v lesích v okolí obce Kozojedy na Černokostecku. Na svém horním toku říčka prudce protéká zalesněnou pahorkatinou a míří do široké Polabské nížiny. Vytváří přitom romantické údolí, které – ač skoro neznámé – patří k nejkrásnějším partiím středních Čech.

Pěší putování podél říčky Šembery začneme u obce Kozojedy na státní silnici z Prahy do Kutné Hory, kam se bez problémů dostaneme automobilem či autobusem. Vytrvalejší turisté mohou využít červené nebo zelené turistické trasy, které

ke kostelu sv. Martina míří samostatně přes les Smrčiny od Jevan, zelená vede přímo obcí Kozojedy. Ke kostelu s hřbitovem, stojícímu o samotě mezi poli, se dostaneme z centra obce. Je od něj krásný výhled do krajiny. Kostel byl postaven ve 13. století; je ojedinělým emporovým objektem, avšak četné požáry notně poznamenaly jeho vzhled. Kostel není, mimo bohoslužby konané každou třetí neděli v měsíci, přístupný, hřbitov se staršími náhrobky ano.

Od kostela poté sejďeme k blízké, již prvorepublikové chatové osadě, kterou procházíme a sledujeme tok Šembery. Údolí se zahlubuje, v řečišti jsou četné balvany, kolem krásný, převážně listnatý les. Jsou tu malebné a často malované skupiny skal Pustý zámek, Poustevníkov sluj a Čertova lenoška. Postupujeme údolím, přejdeme lávku křižující potok a cesta dále pak odbočuje vpravo – do stráně lesní cestou, provázená žlutou turistickou značkou. Pod vrcholem mírného stoupání na konci pravotočivého zákrutu zahne vlevo a volně listnatým lesem dojdeme k mohutnému valu s příkopem, asi 100 m dlouhému. Chránil vstup do hradiště, osídleného údajně v pozdní době bronzové a později patřil k nejstarším slovanským opevněním v Čechách. Hradiště kromě valů a příkopů chránily strmé, nepřístupné stráně. Skalnatý ostroh je na nejzazším – severozápadním konci překopán dalším příkopem, za nímž jsou skrovné zbytky hrádku Šember či Šemberk. O tom kolují četné pověsti. Na Velký pátek se tu prý objevuje mužík s měšcem peněz; občas tu přejede tajemný černý povoz s 2 kněžnami; v chodbě vedoucí odtud prý až do Kostelce je ukryt

poklad. Je odtud překrásný pohled na lesy, zvláště na jaře, kdy kolem v lesích kvetou modré kytičky - jaterníky.

Z tohoto vyvýšeného místa pak vede lesní pěšinka hlouběji do lesa, později přechází v širokou lesní pěšinu, po které dojdeme pohodlně opět ke kostelu sv. Martina, který je z dálky dobře vidět. Cestou dále můžeme vpravo cedulku sdělující, že zde též byly vykopány památky na naši minulost, jednu osamocenou chatu a blížíme se opět ke hřbitovu. Výlet je nenáročný, krásný v jakémkoliv ročním období.

ver+ok

Kozojedy

Ves je poprvé zmíněna roku 1352, k roku 1358 byla součástí chrastského manství Hájků z Chrastu, nápravník - lesník odtud patřil spolu s lesem Kozí hřbet cisterciákům z Klášterní Skalice. Později se ves stala majetkem Vikéře z Myšlína, po něm od roku 1454 Kostkům z Postupic. K panství Kostelec n.Č.l. ves přikoupili roku 1498 Slavatové a při panství již zůstala. V roce 1562 zde bylo 19 usedlostí, po třicetileté válce zůstalo 7 usedlostí pustých, ale roku 1843 již tu stálo 40 domů s 356 obyvateli.

Na návsi je k vidění pískovcový pomník padlým za 1. světové války a zvonička, na odbočce ke kostelu stojí křížek z 19. století. Návěs si stále zachovává starší ráz.

Kostel sv. Martina

Pozdně románská stavba z první poloviny

13. století, barokně upravovaná (přístavky či rozšířená okna). Sestává z obdélné lodi s hranolovou věží a východní apsidy podepřené pilíři. Horní třetina věže je dřevěná na dřevěných krakorcích. Ve věži je zvon z roku 1577, práce zvonaře Brikcího z Cimperka. Nedaleko kostela se rozkládala původní středověká ves z 13. století, později přesunutá na místo dnešních Kozojed.

Hradiště „Stará zámka“

Na ostrožně nad Šemberou bylo zjištěno osídlení již v mladší době bronzové (knovičská kultura, 1300-950 př.n.l.), v pozdní době halštatské (kolem 500 př.n.l.) z jihu přístupnou ostrožnu přetala dvojice valů s příkopy. Nejvýznamnější však bylo osídlení slovanské (8.-10. století), kdy byl zdejší areál opět opevněn dřevohlinitými valy s příkopy a postupně na 4,5 ha vznikla až dvě předhradí. Hradiště mělo strážní

či prospektorskou úlohu. Archeologický výzkum na akropoli a předhradí zjistil srubové a zahloubené chaty, obilnice, pozůstatky každodenních předmětů (mimo keramiky přesleny, brousky, pražnice, žernovy z místního materiálu, několik železných nožů či zlomek bronzové spony), ale i ojedinělé doklady o tavně kovů.

Hrádek Šember

Když roku 1357 získali cisterciáci z Klášterní Skalice les Kozí hřbet, bylo zmíněno i místo vhodné ke stavbě hradu. Budovatelé hrádku tak byli asi cisterciáci, vlastníci v okolí i další majetky. Nevelký hrádek stál v zadní části starého hradiště, za mohutným šíjovým příkopem. Roku 1452 již byl uváděn jako pustý, patrně zanikl po husitských válkách. Dodnes se dochovaly jen nevelké fragmenty silné obvodové zdi.

ok

RECEPTY A ZÁBAVA

Podřipské koule podle Vendulky Pražské

Ne příliš tučné vepřové maso umeleme a málo osolíme. Tvoříme koule asi 6-7 cm velké. Dáme do pekáčku a koule na povrchu silně okmínujeme a osolíme. Trochu podlijeme vodou a pečeme 40-45 minut. Podáváme s knedlíkem, zelím nebo špenátem, s bramborem, bramborovou kaší nebo jenom s chlebem. Podle vyprávění Vendulky se v minulosti při zimních zabí-

jačkách upečené koule dávaly do kameninových nádob a zalévaly se sádlem. Vydržely až do žní.

Celerový salát podle italské prababičky Elisabeth

Celer nakrájíme na plátky silné asi 3 mm. Na stejně silné plátky nakrájíme cibuli. Do kastrolu dáme vrstvu celeru, posypeme celým černým pepřem, dále dáme vrstvu cibule a rovněž posypeme pepřem a tak

postupujeme dále alespoň ve 4 vrstvách. Na nálev dáme vodu, sůl, ocet. Nalijeme do kastrolu na celer a cibuli, aby vše bylo ponořeno v nálevu. Vaříme velmi zvolna do změknutí celeru a dochucujeme solí nebo octem. Po uvaření necháme vychladnout. Podává se studené jako příloha k masům, sýrům i samostatně. Vydrží až dva měsíce, pokud se nesní dříve.

vč

Křížovka

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Křížovka:

Vodorovně: 1- pohodný, trik; 2 – předložka, milostný cit, ch. značka uranu; 3 – předložka, ch. značka zlata, ch. značka kyslíku, gymnastický cvik; 4 – 1. díl tajenky; 5 – odčerpát, ch. značka niklu, 6 – druh záření, domácí zvíře, citoslovce plašení; 7 – šachová remíza, koncovka ženských jmen, zámezí; 8 – slitina železa a hliníku, vánoční ryby; 9 – jehličnan; 2. díl tajenky; 10 – Evropan, volání o pomoc, spojka

Svisle: 1 – vyjmout jádra z ořechů; 2 – Léta Páně, odsunout; 3 – ch. značka síry, dřívější vojenský umělecký soubor, přítok Dunaje; 4 – dravec, jednotka hmotnosti, jednotka objemu; 5 – typ auta, sídlo na Šumavě, označení poloměru; 6 – sídlo pod Brdy, mléčný výrobek; 7 – pražská univerzita, milenka primáře, starší pražská SPZ; 8 – živočišný druh, agentura dřívějšího doručovatele tiskovin; 9 – angl. Zkratka pro východ, iniciály německého filosofa, sídlo u Říčan; 10 – nedokončený, dravá ryba

Hřebenovka

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
	K									
A										

Hřebenovka:

1 – ryba; 2 – přijet na koni; 3- malá žába; 4 – sídlo u Uničova; 5 – malá ryba; 6- pták; 7 – zbraň; 8 - plave po rybníku; 9 - malá řeka; 10 – stará polní míra; 11 – zajíc hovorově

rč

Louňovice včera a dnes

Výzva občanům

Prosíme Louňováky, kteří by vlastnili jakýkoliv dokumentační materiál vážící se k obci a jejím obyvatelům, o jeho laskavé zapůjčení. Po ofocení v pořádku vrátíme. V obsahu jednotlivých čísel a na zadní stránce Zpravodaje chceme s takovými zajímavostmi seznámit i další čtenáře. Současně by se poskytnutý materiál mohl objevit i na připravovaných výstavkách, plánovaných tento rok v Minimarketu. Nejedná se jen o pohlednice a fotografie, ale i o různorodé rodinné památky (stará vysvědčení, výuční listy, doklady, smlouvy, apod.), které ilustrují doby dávno i nedávno minulé.

Sbíráním a zpracováváním tohoto materiálu se již několik let věnuje zdejší Spolek staromilců. Jím shromážděný materiál je možno prohlédnout v obecní knihovně.

Foto: rodina Tomanových

Obecní rybníček na dolní návsi a dvůr s domkem čp. 19. Nahoře počátkem 30. let 20. století (v popředí tehdejší majitel František Zvěřina) a dole současný snímek.

Redakce: šéfredaktor Otto Krutský. Členové redakce: Marie Boudová, Roman Čížek, Božena Homolková, Mariana Procházková, Věra Teršová, Bronislava Udržalová. Grafická úprava: Karel Míšek.
Vydavatel: Obecní úřad Louňovice. Registrace: MK ČR-E 17311

